

[Aksel Larsen.]

motiveret med, at der er opstået talrige nye stater, som alle sammen er selvstændige af navn, en del af dem desuden selvstændige af gavn. Det er rigtigt, at dette simpelt hen nødvendiggør en udvidet udenrigstjeneste, og sådan set var det lige ved at forbavse mig, da jeg læste betænkningen, og da jeg læste forslagene, at denne udvidelse foreløbig beregnes kun at ville koste ca. 3 mill. kr. mere om året, end udenrigstjenesten har kostet hidtil, idet man dog må tage i betragtning, at der samtidig søges gennemført besparelser på et par millioner. Men det er klart, at det må gøre udenrigstjenesten dyrere, hvis man skal udvide den, om jeg så må sige, geografisk, eller hvad antallet af ambassader, konsulater o. s. v. angår.

Her kommer jeg ind på spørgsmålet, om der dog ikke findes en vej frem for at klare opgaverne, uden at udgifterne stiger for meget. Jeg ville ønske, man i langt højere grad, end det har været tilfældet hidtil, og end det synes at blive tilfældet i den nærmeste fremtid, var i stand til at få et samarbejde om udenrigstjenesten med de øvrige nordiske lande eller, hvis det ikke var muligt, i hvert fald med Sverige og Norge. Nu forekommer det mig så ligetil, at hvad konsulatstjenesten o. lign. angår, må det være muligt at have arbejdet koordineret sådan, at man ikke inddækker alle lande i lige høj grad fra hvert af de tre lande. Vanskeligere ligger det måske, når det drejer sig om rent udenrigspolitiske opgaver, fordi de skandinaviske og de nordiske lande desværre ikke kan siges at have nogen fælles udenrigspolitik. Men det ser alligevel for mig ud, som om de største vanskeligheder findes på det erhvervspolitiske område. Jeg vil håbe, at regeringen vil gøre sit til, og jeg vil håbe, at vi i Nordisk Råd vil blive i stand til at gøre vort til, at nogle af de vanskeligheder, der synes at ligge i vejen for en koordinering af de nordiske staters fælles udenrigstjeneste, bliver ryddet af vejen. Det må være muligt ikke blot angående udenrigstjenesten i de nye

stater, men også angående udenrigstjenesten i de stater, vi tidligere har haft diplomatiske og konsulære forbindelser med; men naturligvis, når der har været så store vanskeligheder, eller rettere sagt, når det foreløbig har vist sig umuligt at nå til et intimt økonomisk samarbejde mellem de nordiske lande, er der vel desværre lidt lang vej frem, før vi når til en koordinering af udenrigstjenesten mellem disse lande, som dog sikkert ville blive til gavn for hvert af landene og samtidig ville medføre økonomiske besparelser.

Jeg vil i øvrigt, hvad den økonomiske side af sagen angår, tro, at selv om man måske ikke på alle områder har udvist den absolut nødvendige påpasselighed over for udgifternes størrelse — jeg tænker på sådanne ting som udetillæg, flyttegodtgørelser, ambassadebyggeri o. s. v. — kan man nok ikke forvente, at Danmark skal kunne klare sin udenrigstjeneste billigere eller væsentlig billigere, end der er kalkuleret med, og det klarer vi også nok.

Må jeg i øvrigt, da jeg nu nævnte ambassadebyggeriet, sige, at jeg kan godt se, at det i mange tilfælde ville være hensigtsmæssigt, at man erhverver fast ejendom eller bygger ambassade- eller gesandtskabsbygninger, medens det i andre tilfælde kan være hensigtsmæssigt at ordne sig på anden måde. Selv om der så måske kan være vanskeligheder ved at opnå en fælles dækning af visse opgaver i udenrigstjenesten gennem samarbejde mellem de nordiske eller de skandinaviske lande, var det så ikke muligt, at man i hvert fald, hvad sådan noget som ambassadebyggeri angår, kunne opnå visse besparelser, hvilket samtidig kunne få uhyre praktisk og gavnlige virkninger, derved at man søgte navnlig i de nye stater at nå til fælleserhvervelse af fast ejendom eller til fælles ambassadebyggeri? Det skulle vel være muligt, selv om man åbenbart økonomisk er yderst uenig i Danmark, Norge og Sverige, og selv om vi i udenrigstjenesten ikke fuldstændig trækker på samme hammel, at